

Вес ніяк не може викинути цю пісню з голови. Вона крутиться по колу, знову й знову, і ось уже він наспівує її вголос. Така приємна, і чоловік гадки не має, хто її виконує.

Мелодія звучить доти, доки на телефон не надходить сповіщення. Додаток із висловлюваннями відомих людей щодень надсилає мудрі думки.

Кохання — це тяжка душевна хвороба.

Платон

Вес змахує повідомлення. Кохання — це останнє, про що він думає, особливо сьогодні. Єдине, що має значення, це час.

Його розклад — це купа зустрічей, одна за одною, без жодної перерви. Вес має вийти з офісу о пів на шосту, заїхати додому, прийняти душ, поголитися, перевдягнутися й вийти з будинку за чверть сьома. Звісно, якщо він хоче встигнути на побачення. А він хоче.

Вони познайомилися в барі «Лівер». Її звати Аннабет, і вона була дуже категорична щодо цього.

«Не Анна й не Бет, — сказала вона. — Я не відгукуюся на жодне із цих імен. Мене звати *Аннабет*». Він тоді відповів: «Я зрозумів», а вона: «Упевнений?»

Бо ти не повіриш, як багато людей забувають». Чоловік мало не втратив самовладання, хотів сказати: «Господи, з якими ідіотами ти ходиш на побачення?». Але опанував себе. Вес сказав їй: «Обіцяю. Я зрозумів». Кінець-кінцем, вони змогли повести розмову далі.

Відтак бесіда пожвавилася. Її ім'я було єдиною проблемою. У решті ж усе було гаразд: вона розумна, цікава й весела. До того ж гарненька. Не приголомшлива, не дівчина, про яку мріє кожен хлопець, і це добре. Розкішні дівчата потребують постійного — *постійного* — упадання, а в кого, чорт забирай, є на це час?

Аннабет приваблива в правильному розумінні цього слова, вона з тих дівчат, які можуть вдягатися й бути сексуальними, якщо хочуть, але не вдаються до цього постійно. Темне волосся, великі очі та справжні форми. Не імплантовані чи зроблені ін'єкціями. Голос теж гарний. Трохи хрипливатий, проте не надто гугнявий, не дратівливий.

Словом, він не хоче запізнюватися на побачення з Аннабет. І це не має нічого спільного з коханням.

Але робота вносить корективи.

Зустріч о третій годині затримується на п'ятнадцять хвилин, через що він запізнюється на відеоконференцію, заплановану на третю тридцять. Зустріч о четвертій тридцять зсувається, а це означає, що все пропало. Майже. На допомогу приходить вигаданий дзвінок від клієнта, адже ніхто не злиться, коли доводиться покидати засідання, щоб поговорити з людиною, яка дає гроші.

Дорогою до свого кабінету Вес зупиняється в кімнаті відпочинку, щоб узяти енергетичний батончик з автомата й перевірити час. Залишилося двадцять хвилин. Достатньо, щоб надіслати кілька електронних листів і не вибитися з графіка.

Коли він підходить до кабінету, Б'янка махає йому рукою. Вес притримує телефон і показує на нього, натякаючи, що зайнятий. Усе ще вдає, що розмовляє з «клієнтом».

Насправді, якби він пояснив, що дуже хоче вчасно піти з роботи, бо в нього побачення, Б'янка, мабуть, відкоригувала б його графік. Але це було б непрофесійно — так залучити її у своє життя. Вона не його особиста асистентка.

У наш час не кожен має власного секретаря. У відділі продажів є один, який працює на всіх, і це Б'янка. Вона до смішного молода, це очевидно, хоча він ніколи не питав, скільки їй років. Адже це було б недоречно.

Зайшовши в кабінет і зачинивши за собою двері, він сідає за стіл і кладе телефон. Пальці літають по клавіатурі, коли він складає останні за день електронні листи, і поки що все гаразд. Ще кілька хвилин — і він піде.

Раптом у двері стукають.

Б'янка. Він махає їй рукою. Дівчина схиляє голову, ніби їй ніяково відривати його від роботи.

— Містере Гармоне, — каже вона.

Це привертає його увагу. Вона ніколи не називає його «містер», якщо поруч немає клієнта.

У кабінет заходить незнайомка. Вес намагається зрозуміти, чи вона хтось, кого він знає, але не може згадати, чи хтось, кого він має знати, але ще не зустрівач.

— Це детективка Карен Колглейзер. Вона хоче поговорити з вами, — каже Б'янка. Відтак виходить і зачинає за собою двері.

«Детективка». Вес подумки повторює це слово кілька разів.

Йй приблизно сорок п'ять років, шкіра оливкового відтінку, коротке неслухняне волосся. Темні очі, чи то карі, чи то сірі. Вони йому не подобаються. Ці очі повні тіней. Вони озирають кімнату, вбираючи в себе геть усе, перш ніж зупиняються на ньому.

Він жестом показує на стільці перед своїм столом. Це тест — Вес проводить його, щоб побачити, яке місце вибере людина. Стілець, що праворуч, стоїть прямо навпроти його власного — будь-хто, впевнений у собі, вибере саме цей. Той, що ліворуч, зміщений відносно центра — людині, яка сидить на ньому, доведеться постійно тримати голову повернутою, аби підтримувати зоровий контакт.

Детективка обирає той, що праворуч. Вона поспішає запевнити Веса, що нічого жахливого не сталося, що ніхто не потрапив у аварію і не був застрелений.

Вес гадає, чому вона тут. Жінка не квапиться з відповіддю.

— Дякую, що знайшли час поговорити зі мною, — каже вона.

— Нема за що. Чим я можу вам допомогти?

— Ну, це, так би мовити, візит ввічливості.

Вес не має жодного уявлення, про що йдеться. Його мозок досі намагається визначити, чи це якось пов'язано з роботою. Цілком можливо. «Сифон» — компанія-посередник між стартапами й інвесторами. З доступом до великих грошей.

— Можна запитати, яка у вас спеціалізація? — запитує Вес.

— Я з відділу сексуальних злочинів.

Цього він не очікував.

Щось задзвеніло в глибині його свідомості. Ні, це не дзенькіт. Це тривожний сигнал.

— Я не впевнений, що розумію, — каже він.

— Вчора у відділок прийшла молода жінка, вона просила допомоги, бо хтось її переслідує.

— Це жахливо.

— Так, жахливо. Жінка була вкрай нажахана. І зла.

Ці слова зависли в повітрі. Вес не збирається за них чіплятися.

— Ситуацію особливо ускладнює те, що її переслідувач формально не порушив закону, — каже Карен Колглейзер. — Тому поліція мало що може вдіяти.

Вес відчуває, як серце шалено калатає в грудях, так сильно, що це, імовірно, можна побачити.

— Дозвольте поцікавитися, як це стосується мене?

Для нього це риторичне запитання. Він знає відповідь. Можливо, він знав, щойно Карен увійшла до кабінету, але відкинув її, думаючи, що це не може бути правдою. Проте йому вдається напустити здивованого вигляду, коли Карен відповідає:

— Жінку звати Айві Бенкс.

У голові промайнуло висловлювання Платона. Годину тому воно зовсім не мало сенсу. Але не зараз.

Весові плани на вечір розчиняються, зникають, ніби їх ніколи й не було. Не має значення, коли він вийде з офісу — о п'ятій тридцять вечора чи о десятій ночі. Він не піде на побачення з Аннабет.

Тому що Айві повернулася.

2

Каліфорнійський університет у Дейвісі, 2012 рік, вечірка братства «Тета Ро».

Там Вес познайомився з Айві, хоча й не був членом братства. До нього належав друг брата його сусіда по кімнаті. Не те щоб це якось заважало — на вході ніхто посвідчення не перевіряв. Вечірки «Тета Ро» славилися на весь кампус, це завжди були грандіозні гулянки найвищого ґатунку. У приміщенні тісно й спекотно, як у пеклі. Саме те, що потрібно студентам.

Вес не виняток. Він був більш ніж напідпитку, але менш ніж п'яний, і дуже-дуже збуджений.

Дівчата були всюди. Різні, одна краща за одну. Принаймні так здавалося. Можливо, через пиво. Вес маневрував навколо них, усміхаючись одній, потім другій, потім третій. Їхні очі сканували його вздовж і впоперек — так само як і він їх. Кожен чогось шукав, і тієї спекотної весняної ночі здавалося, що всі вони знайдуть те, чого прагнуть. Зокрема й Вес.

Він був на третьому курсі, тож звик до таких вечірок. Хоча на початку було не дуже. Переїзд із крихітного Голмана, штат Мічиган, до Дейвіса, що в Каліфорнії, був не просто культурним шоком. Вес почувався так, ніби вийшов із чистого засніженого поля просто на шоу *MTV*.